

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 56/2015
29.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Ј., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ј., адвоката В.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 2873/12 од 29.04.2014. године и Вишег суда у Краљеву Кж 352/14 од 15.08.2014. године, у седници већа одржаној 29.01.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ј., адвоката В.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 2873/12 од 29.04.2014. године и Вишег суда у Краљеву Кж 352/14 од 15.08.2014. године у односу на повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 2873/12 од 29.04.2014. године, окривљени А.Ј. је оглашен кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је осуђен на новчану казну у износу од 25.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од два месеца од дана правноснажности пресуде, а истовремено је одређено да ако окривљени у остављеном року не плати новчану казну иста ће се заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 2.000,00 динара, као и да приватном тужиоцу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 1.960,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. На основу члана 258. став 4. ЗКП, приватни тужилац је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на грађанску парницу.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж 352/14 од 15.08.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног А.Ј., а пресуда Основног суда у Краљеву К 2873/12 од 29.04.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног А.Ј., адвокат В.И., због повреде закона из члана 439. став 1. тач. 1) до 3) ЗКП и члана 438. став 1. тач.1) и 7) и став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног А.Ј. ослободити кривичног гоњења јер дело за које је осуђен није кривично дело, те обавезати приватног тужиоца У.Р. да подносиоцу захтева за заштиту законитости А.Ј. надокнади материјалну штету на име трошкова кривичног поступка који је претходио подношењу захтева за заштиту законитости као и трошкове за састав захтева за заштиту законитости, а све у року од 15 дана од дана доношења одлуке.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу на основу одредбе члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву најпре истиче да је суд окривљеног требало да ослободи кривичног гоњења сходно одредби члана 5. став 2. КЗ, јер је након извршења предметног кривичног дела дошло до промене Закона о парничном поступку, у том смислу да је лицима као што је приватни тужилац одузето право да пред судом у својству пуномоћника заступају трећа лица, па би приватни тужилац када би се појавио пред судом у својству пуномоћника неког трећег лица, а у смислу нових одредаба ЗПП, заиста и био надриписар, што по ставу браниоца указује да због принципа примене блажег закона, дело за које је окривљени оптужен није кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, а којим наводима бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по налажењу овог суда принцип примене блажег закона у смислу члана 5. став 2. Кривичног законика, може се применити само у погледу примене закона везано за извршење кривичног дела, те имајући у виду да у међувремену од извршења кривичног дела до доношења правноснажне пресуде није дошло до промене или декриминализације кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, то и нема места примени члана 5. став 2. КЗ, па су по налажењу овог суда, неосновани наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима указује на повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, односно да дело за које се оптужени гони више није кривично дело.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ј., адвоката В.И. је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП јер није спорно да је окривљени критичном приликом за приватног тужиоца рекао да је надриписар, односно да је критичном приликом изговорио речи „овакви надриписари се појављују пред судом“ али он те речи приватном тужиоцу није упутио са намером омаловажавања приватног тужиоца. С тим у вези, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је у конкретном случају постојао основ за искључење постојања кривичног дела, те да је суд требало да ослободи кривичног гоњења окривљеног сходно одредби члана 170. став 4. КЗ, јер је окривљени предметне речи критичном приликом рекао заступајући интересе свог властодавца у одбрани њених права, без постојања намере да омаловажи приватног тужиоца.

Изложеним наводима захтева за заштиту законитости, по налажењу Врховног касационог суда бранилац окривљеног позивајући се погрешно на повреду Кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање везано за постојање намере омаловажавања на страни окривљеног, а у погледу које намере нижестепени судови управо супротно наводима браниоца у побијаним одлукама закључују на основу утврђеног чињеничног стања да су речи које је окривљени критичном приликом упутио приватном тужиоцу упућене управо са намером вређања и омаловажавања приватног тужиоца.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно ограничењу његових права, правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног А.Ј. у овом делу одбацио као недозвољен.

Бранилац окривљеног А.Ј. у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду Закона из члана 439. тач.2) и 3) ЗКП и члана 438. став 1. тач.1) и 7) и став 2. тачка 1) ЗКП, при чему у образложењу поднетог захтева не наводи разлоге због којих сматра да су у побијаним одлукама учињене наведене повреде Закона.

Како Врховни касациони суд приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, те како је бранилац окривљеног у захтеву само истакао повреде закона из члана 439. тач.2) и 3) ЗКП, и члана 438. став 1. тач.1) и 7) и став 2. тачка 1) ЗКП, не дајући притом разлоге због којих сматра да су у побијаним одлукама учињене наведене повреде, Врховни касациони суд је оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај (члан 484. ЗКП).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу

члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, у вези члана 484. ЗКП у делу којим је захтев одбацио јер исти нема законом прописан садржај.

**Записничар – саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**